

ZIJN EENMAKING DER HANDELSNAMEN EN PRIJSREGELING DER VISCH WENSCHELIJK ?

Door R. VERSCHELDE,
Onderbestuurder bij het Beheer van het Zeewezen, te Brussel.

Er wordt weleens geklaagd over de duurte van de visch en namelijk over te groote winsten, die door voortverkoopers en winkeliers daarop zouden genomen worden.

Niet alleen in België maar ook in het buitenland wordt die klacht gehoord, zonder dat men hier of ginder tot eene voldoende oplossing van het vraagstuk gekomen is. In een naburig land, heeft men wel beproefd maximumprijzen en maximumwinsten voor den vischhandel te bepalen. De regeling kon evenwel alleen toepasselijk worden gemaakt op de vischsoorten, die in dat land op vrij regelmatige wijze en in overgroote hoeveelheden worden aangevoerd, namelijk kabeljauw, koolvisch, schelvisch en klipvisch, die zich alle gemakkelijk leenen tot het fileteeren.

Daarenboven is de regeling zeer ingewikkeld en geeft tot allerlei uitzonderingen en moeilijkheden aanleiding.

Eene prijsregeling is over het algemeen voor eetwaren zeer moeilijk; dit is ten overvloede gebleken uit de breedvoerige besprekingen, welke daarover in Juli 1923 in Kamer en Senaat plaats hadden, toen een wetsontwerp in voorbereiding was tot beteugeling der woekerprijzen in den handel van koopwaren van eerste noodwendigheid.

Namens de commissie, die met de studie van het ontwerp gelast geweest was, legde de heer Wauwermans de volgende verklaringen af :

« Men moet zich neerleggen bij de economische vaststelling dat de prijs van een gewone eetwaar niet op een » abstracte en objectieve wijze kan worden bepaald. De » prijsstelling is onvermijdelijk onderhevig aan eene reeks » factoren, die oneindig verscheiden en veranderlijk van aard » zijn. Er bestaat geen middel waarmede men op eene stellige wijze de juiste maat ervan kan aanduiden, en dan moet » men vanzelf vaststellen, dat elke waardeering van de » woekerachtigheid van een prijs meestal er eene zal zijn,

- » die slechts op bijzondere gevallen toepasselijk is. De ver-
- » houding der prijzen der eetwaren was bij voorbeeld voor :
- » Amerikaansch spek te Bergen 217, te Brugge 573
- » Brood te Antwerpen 357, tegen 460 te Aarlen
- » Boonen te Brussel 283, te Hasselt 387
- » Gerookte haring te Hasselt 250, te Antwerpen 500.
- » De woeker kan trouwens niet worden beschouwd als
- » eene overtreding, strafbaar zoodra het feit is vastgesteld.
- » Het weerzinwekkende ervan ligt in het inzicht, in de
- » bedoeling, in de schraapzucht, die ermede gepaard gaan.
- » De Staat kan zich niet inlaten met, noch zijn tijd besteden
- » aan de vervolging van een overgroot getal kleine overtre-
- » dingen, maar zijn invloed moet hij doen gevoelen aan de
- » bron van het kwaad. »

Als het opleggen van vaste prijzen voor allerhande eetwaren als onpraktisch en ondoelmatig beschouwd wordt, is dit zeker het geval voor eene zoo speciale eetwaar als versche visch, waarvan de prijzen niet alleen beïnvloed worden door de wisselvalligheden van den aanvoer, door de verkoopwijze in de vischmijnen en door de bederfelijkheid van de waar; beïnvloed ook door de verscheidenheid der soorten en grootten, door den afval en het verlies bij het schoonmaken en snijden, door het waardeverschil tusschen wammen, staart en middenstuk; beïnvloed ten slotte, door de noodwendigheid, bij voorbeeld voor marktcrammers, om zich op het einde van de markt tegen elken prijs van hun bederfelijke koopwaar te ontmaken.

Als slotsom van de hooger aangehaalde besprekingen, werd besloten dat de verplichting om de prijzen der meest noodwendige koopwaren in den kleinhandel zichtbaar uit te hangen, van aard zou zijn om woekerwinsten onmogelijk te maken, daar de koper aldus kan oordeelen en eene vergelijking maken met de prijzen der mededingende handelaars, en deze verplichting werd door de wet van 30 Juli 1923 in voege gebracht.

Een koninklijk besluit van 18 October 1923 duidt de koopwaren aan, welke aan deze verplichting onderworpen zijn, *waaronder ook de versche of ingemaakte visch voorkomt*, en stelt de manier vast waarop de prijzen moeten worden uitgehangen.

In denzelfden gedachtengang werd, wat den kleinhandel in rundvleesch en varkensvleesch betreft, verder gegaan. Een koninklijk besluit van 4 Februari 1933 verplicht de betrokken

handelaars een prijslijst voor elke vleeschsoort uit te hangen, en daarenboven elk te koop gesteld stuk van een etiket te voorzien.

Een koninklijk besluit van 14 December 1934 legt bovendien aan dezelfde handelaars de verplichting op om, den vrijdag van elke week, in het dubbel, aan den controleur der belastingen van zijn district, alle inlichtingen te verstrekken omtrent gewicht, aankoopprijs en verkoopprijs van de waren, die vanaf dien dag in zijn magazijn te verkrijgen zijn.

Het ligt wellicht in niemands bedoeling iets dergelijks voor te stellen voor den vischverkoop; het zou immers om de hooger aangehaalde redenen niet gemakkelijk te verwezenlijken zijn.

De verplichting evenwel om de prijzen der verscheidene vischsoorten in de winkels en op de kramen uit te hangen, blijft bestaan bij toepassing van het koninklijk besluit van 18 October 1923; doch wat ernstige verwickelingen in de toepassing dezer verordening zou kunnen teweeg brengen is het feit dat niet steeds aan de te koop gestelde visch den wezenlijken naam gegeven wordt.

Zoo ziet men haai voor steur of tonijn, koolvisch voor kabeljauw, zandhaai voor zeepaling, vlaswijting voor witte zalm, wijting voor schelvisch, tongschar voor tong verkoopen.

Er mag niet uit het oog verloren worden dat het koninklijk besluit van 30 Maart 1936, luidens hetwelk de benamingen waaronder koopwaren worden in den handel gebracht, mogen worden gereglementeerd, steeds in voege is.

Om alle onaangename verrassingen te voorkomen, dient er dus vermeden te worden visch onder een bedrieglijken naam te verkoopen. Tevens ware het gewenscht dat het gansche land door, aan dezelfde vischsoorten eenzelfde naam gegeven werd; de stedelijke vischmijnen zouden hier kunnen de leiding geven en het verdient dan ook aanbeveling dat de bestuurders dezer openbare instellingen deze zaak gezamenlijk zouden onderzoeken en tot een goed einde brengen.

Niets zou beletten dat te dier gelegenheid aan vischsoorten zoals haai, koolvisch, zeehond, zeeduivel een smakelijker handelsnaam gegeven worde, zoals reeds in andere landen in het belang van visschers en handelaars werd gedaan, zonder nadeel voor den verbruiker.
